

ՕՐԱԳԻՒ

ԵՎՐՈՅԵՆԻ, ԲՐԵՏՈՒՐԵՆԻ, ՏԿԱՑՈՒՐԵՆԻ

ԵՒ

ԲՆԱԿԵՆ ԳԻՏԵԼԵԸ

Ե · ՏԱՐԻ, ԹԻՒ 40 ·

1847

ՄԱՅԻՍԻ 15 ·

ԲԱՐՈՑԱԿԱՆ

ԱԽԵԼՈՐԴԱՊԱՇՏՈՒԹԻՒՆ

Գ .

Ուստի գիտութիւնք և արուեստ :

ԱՍՏՂԱԴԻՏՈՒԹԻՒՆ

Աստղաբանութեան է մայր ի-
մաստուն յիմար դստեր, կ'ըսէ երևե-
լի հեղինակին մէկը . ինչպէս առաջին
յօդուածով ալ ցուցուցինք՝ թէ ինչ
պատճառաւ աստղաբաշխութիւնը
աստղագիտութե փոխուեցաւ : Ի՞այց
որովհետեւ այլ ուրիշ խաբէական ար-
հեստից մէջ՝ ամենուն գլուխը և ե-
րևելին աս եղաւ, ուստի այս յօդուա-
ծով ալ կ'ուզենք մասնաւոր կերպով
ասոր վրայ խօսիլ, ցուցընելով՝ ի պատ-
մութեանց՝ թէ քանի անգամ այս
սուտ մարգարէներս խայտառակե-
ցան, և այսու ամենայնիւ ետ չկեցան
մինչեւ ցայսօր ժողովուրդը խաբելու
դիտաւորութենէն :

Աստղագիտութելը՝ Բաղդէացւոց-
մէ հնարեալ, Խգիպտոս՝ Հունաստան
և անկէ Խտալիա անցաւ : Աքարա-
յիք առին Հունաց կայսերութեան

ժամանակը տարին Ապանիա, ուսկից
գնաց տարածեցաւ բոլոր արև մուտք,
և հոն մարեցաւ ձե երորդ դարուն
մէջ :

Այս խաբեթայ արուեստիս (զի
աւելի արուեստ պէտք է կոչել քան
թէ գիտութիւն) վնասները տեսնե-
լով հին և նոր տերութիւնք, բռնու-
թեամբ արգելել ուզեցին . և իմաս-
տուն անձինք ալ ստութիւննին վար-
դապետելով և ծաղրելով՝ ժողովը-
դեան մէջէն վերցընել ջանացին, բայց
հնարը չգտան : Ո՞իայն ձշմարիտ գի-
տութեանց լսոր զասոնք հալածեց
Խարոպայի մէջէն . զի ոչ երբէք ձը-
մարտութիւնը ստութեան հետ կըր-
նայ բնակիլ . ինչպէս անհնարին է
մթութեանը չփարատիլ արեգական
ծագելէն վերջը : Ուստի այսպէս կըր-
նայ որոշուիլ, աստղաբաշխութիւնը՝

իմաստնոյ գիտութիւն կոչելով, և
աստղագիտութիւնը՝ տղիտաց. և գի-
տէ կը տեսնես որ որչափ մէկ ազգ մը
տղիտութեան մէջ ընկղմեալ է, այն-
չափ ալ այսպիսեաց հաւատքը ընդ-
հանուր և հաստատ է:

Ուրկոս Արելիոս հռովմայեցւոց
իմաստուն և բարերար կայսրը կը պար-
ծի իւր գրուածոց մէջ ըսելով՝ թէ
“Դիրքնէտ սորվեցուց ինձի՝ որ իսա-
բերաներու և կախարդներու հա-
ւատք ընծայեմ, ու ինչ որ դիւթու-
թեանց ու այսպիսի հմայութեանց
վրայ կը զրուցուի նէ՝ ամենեին չհա-
ւատամ”:

Իվկերոն որ պատգամախօսաց ըն-
կերութենէն էր, կ'ըսէր թէ անհնա-
րին է որ երկու պատգամախօսք մի-
մեանց հանդիպին առանց ծիծաղե-
լու:

Ղաֆօնթէն երեելի առակախօսը՝
աստղագէտներուն ստութիւն ցուցը-
նելու համար, գեղեցիկ չորստողեան
ստանաւորով մը այսպէս կը ծաղրէ.

Աստեղագէտ մի որ մ'ընկաւ հորի մը տակ.
Բայն իրեն. Ողորմելի ինեղձ աւանակ,
Ուրիշ քովլնն երբոր աւենել դեռ չես կըսնար,
Կարդալ կարծես դլսէդ ՚ի վերյերկնից կամար:

Այս խաբեբայից ըրած վնասները
տեմնելով Հիբեր կայսրը յամի տեառն
28էն, Հռովմայու մէջէն բոլոր աստե-
ղագէտները աքսորեց. նմանապէս ու-
րիշ կայսերք ալ Առստանդնուպօլսէն.
բայց չկրցան տգէտ ժողովրդեան հա-
ւատքը փշացընել: Արաբացիք՝ որ հին
ազգաց գիտութեանցը ժառանգօղք
եղան, աստղաբաշխութիւնը աստե-
ղագիտութեան հետ խառնեցին, և
այնպէս ալ հաղորդեցին քրիստոնէ
ազգաց. այսու ամենայնիւ իրենց խե-
լացի անձինքը չէին հաւատար. ինչ-
պէս արաբացի առածքը ապացոյց մըն

¹ Այս առակս խիստ յարմարութեամբ կրնար
ըսուկել մեռնող միւնէ ձիմ պաշին, որ իր նշանը և
ստակը գողցուց. թէպէտ անուանի էր իւր գի-
տութեանը մէջ, սակայն ոչ առաջուց իմացաւ որ
չկողցնէր, և ոչ յետոյ կրցաւ գտնել նշանն ու
ստակը:

է. ըսելով թէ “Ամենայն աստեղա-
գէտք խաբեբայք են”:

Հիմայ պատմութեանց մէկ քանի
օրինակով ցուցընենք ստութիւննին և
խայտառակելնին: 1179 թուականին
գտնուող քրիստոնէ՝ հրեայ և արա-
բացի աստեղագէտները միաբան հաս-
տատեցին, թէ եօթը տարիէն վերջը,
այսինքն 1186էն, սեպտեմբերի ամ-
սոյն մէջ ամենայն մոլորակաց զուգըն
թացութեամբը աշխարհքս պիտոր
կործանի. սակայն խիստ հանգստու-
թեամբ անցաւ այն տարին: Քառ-
տան աստեղագէտը իրեն ո՛ր օր մեռ-
նիլը գուշակեց. և որպէս զի ըսածը
հաստատուի, անօթի կեցաւ որ մեռ-
նի: Ատօֆլէր նեմցէ աստեղագէտը
1521 տարուան համար ջրհեղեղ մը
գուշակեց. սակայն մարդիկ այս վը-
տանգէն ալ ազատեցան, ինչպէտ 1186էն
աշխարհքի կործանմանէն: Պայծառ
գիսաւոր մը որ յանկարծ երեցաւ
1572էն, գուշակել տուաւ աստղա-
գէտներուն, թէ Քրիստոսի տեառն
մերոյ աստղին երկրորդ երեսյթը ըլ-
լալուն՝ աշխարհքիս վերջը պիտոր ըլ-
լայ: Ասոր նման թէ որ ուզենք պատ-
մութեանց մէջ վնասութել շատ օրինակ
ներ կը գտնենք:

Դանք հիմայ մեր ժամանակի աս-
տեղագէտներուն: Աւզելով անձամբ
քննել և փորձել, ինչպէս հմայից ը-
րինք, մէկ երեելի հօճայի մը հետքա-
րեկամութիւն ընելով՝ ըրած գուշա-
կութիւնները զգուշութեամբ՝ ի գիր
անցուցի: Այս խեղձ մարդարէն, որ
ապագայն իմանալ կը կարծէր, իմին
այսպիսեաց հետազօտութիւնս իրեն
արհեստին ստութիւնը քննելու հա-
մար ըլլալը չկրնալով իմանալ, անդա-
դար ըրած գուշակութիւնները վա-
զելով կուգար ծածուկ կը զրուցէր,
իբր թէ իրեն ջերմեռանդ հաւատա-
ցողներէն ըլլայի: Աւստի անթիւ գու-
շակութեանց մէջ՝ որ ամէնն ալ ստե-
ցաւ, մէկ օր մը երեելի իշխանաւորի

1 Քիւռի միւնէ ձիմ միւնքէ զզապ:

մը համար ըստ թէ այս օրուընէ քառասուն օր համբէ, այն մարդը յանկարծ պիտոր մեռնի, և այն օրուընէ քառասուն օր ալ ետքը՝ միւս երեւլի իշխանաւորն ալնոյն ցաւով աշխարհէ պիտոր ելլէ: Աակայն յայնմ հետեւ տասը տարիէն աւելի եղաւ, և այն ըստ երկու իշխանաւորն ալ զեւ ողջ և կատարեալ առողջութեան մէջ են: Այսպիսի շատ գուշակութիւն ներ ըրաւ, մէկուն մահը՝ միւսին պաշտօնի անցնիլը և կամպաշտօնէ իյնիլը, մէկուն աքսորուիլը և մէկ ուրիշն աքսորէ գալը, բայց և ոչ մէկն ալ ձշմարտեցաւ. և իմացայ թէ այսպիսեաց հաւատացօղքը թէ որ ինծի պէս լսած գուշակութիւննին գրով նշանէին, անոնք ալ կ'իմանային այս արուեստիս սուտ և փուժ ըլլալը զի մարդս շատ բան կը լսէ. Եթէ հանդիպի նէ՝ միտքը կուգայ, թէ չէ՝ և ոչ կը յիշէ:

Եթէ ապագայն գուշակելու գիտութիւնը ձշմարիտ ըլլար, պսակը կ'ըլլար ամենայն գիտութիւնց. և այս գիտութիւնս ունեցողը էն մեծ՝ էն յարգի և հարուստ մարդը կ'ըլլար աշխարհքիս մէջ. սակայն ընդհակառակը կը տեսնենք որ ամենէն ազքատ և ամէնողորմելի մարդիկ են: Եթէ գալիքը իմանալու հնարքը մարդուս ձեռքն ըլլար, որչափ վտանգներէ և վնասներէ կ'ազատէր մարդու: Ո՞եկ տերութիւն մը միթէ պատերազմքանալով այնչափարիւն կը թափէր, պատերազմին ելքը առաջուց գիտնալէն վերջը: Ո՞իթէ Պոնափառ թէն յաղթուելով՝ Ոուրբ Հեղինէ կղզին կ'աքսորուէր, և հօն իբրև գերի հոգին կ'աւանդէր, թէ որ առաջուցմէ իմանար որ 1812ին Ոոսկով ստանուցուր իւր բոլոր զօրքը պիտոր ձիւնին տակը ծածկէ: Ո՞ր տէրութիւնը ծածուկ բան մը կրնար ունենալ որ նոյնժամայն միւսը չիմանար: Ո՞ր վաճառականը վնասի գալով՝ կ'աղքատնար. ո՞ր նաւ ընկղմելով՝ մէջի ապրանքն ու մարդիկը կը կոր-

սուեին. և միթէ հարկաւորութիւն կը մնա՞ր սէկուբնա ընելու: Հեռաւոր երկիրներու մէջ ինչ հանդիպիլը՝ նոյն օրը իմանալով, (որ գալիքը գիտնալուն խիստ աւելի դիւրին պիտոր ըլլար,) ինչու խոստայի և հեռագրութեան համար գործիքներ հնարին և մեծամեծ ծախքեր ընէին: Ո՞ր մարդուն տունը կ'էրէր մոխիր կը դառնար. ո՞ր քաղաք գետնաշարժով գետինը կ'անցնէր, մարդիկ այն քաղաքը չինածածք՝ երբ և ո՞ր ատեն կործանիլը իմանալէն վերջը: Ո՞իթէ երկրիս տակի անթիւ գանձերը ծածկեալ կը մնային, և մարդիկ չէին երթար հաներ: Ո՞ր մարդ գողութիւն ընելու կը համարձակէր, ընկերը կը սպաննէր, նենգութիւն և յափշտակութիւն կ'ընէր, տալիքը կ'ուրանար, սուտ վկայութիւն կրնար ընել, թէ որ գիտնար թէ բան մը չկայ աշխարհքիս վրայ որ այս գիտութիւնով չյայտնուի: Եւ այսպէս ոչ գատաւորի և գատաստանի, ոչ բանտի և զինուորի, ոչ գահձի և պատժոյ հարկաւորութիւն կը մնար. մարդս ուզէր չուզէր իրաւանց և արդարութեան պիտոր հետեւէր. խաղաղութիւն և երջանկութիւն կը տիրէր երկրիս վրայ, և այն առասպելեալ ոսկեղէն գարը կը ձշմարտէր այս օգտակար գիտութեամբը:

Ուրեմն անմըտութիւն է հաւատալ այսպիսի խարեթայ գիտութեց և արուեստից, և տգիտութիւն է կարծել թէ ատղերը որ մեր աշխարհքիս պէս մէյմէկ գունտ են, մարդուս գործոցը յաջողութեանը և անյաջողութեանը փոքր ևս ազդեցութիւն ունին կամ կրնան ունենալ: Ուստի արարքին է միայն ապագայն առաջուցմէ գիտնալ, և ամենայն ազդեցութիւն ՚ի նմանէ է, և ոչ ոք կարօղ է նախախնամութեան գիրքը բանալ և կարդալ:

* *